

Tiesas (ceturtā palāta) 2009. gada 3. decembra spriedums — Eiropas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-424/07) ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Elektroniskā komunikācija — Direktīva 2002/19/EK — Direktīva 2002/21/EK — Direktīva 2002/22/EK — Tīkli un pakalpojumi — Valsts tiesiskais regulējums — Jaunie tirgi)

(2010/C 113/03)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — G. Braun un A. Nijenhuis)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji — M. Lumma, pārstāvis, C. Koenig, profesors, un S. Loetz, Rechtsanwalt)

Priekšmets

Valsts pienākumu neizpilde — 8. panta 4. punkta Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (piekļuves direktīva) (OV L 108, 7. lpp.) pārkāpums, 6., 7. panta, 8. panta 1. punkta, 15. panta 3. punkta un 16. panta Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 33. lpp.) pārkāpums, kā arī 17. panta 2. punkta Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvā 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) (OV L 108, 51. lpp.) pārkāpums — Jaunu tirgu definēšana, analīze un regulēšana — Valsts tiesiskais regulējums, kurā vispārējā veidā ir definēti “jauni tirgi” un valsts regulatoram paredzēti ierobežojoši nosacījumi šādu tirgu regulēšanai un Kopienas tiesiskajā regulējumā šo tirgu definēšanai un analīzei paredzēto konsultāciju procedūru piemērošanai

Rezolutīvā daļa:

1) pieņemot 2004. gada 22. jūnija Likuma par telekomunikācijām (Telekommunikationsgesetz) 9.a pantu, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/19/EK par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (“piekļuves” direktīva) 8. panta 4. punktā, Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas

2002/21/EK par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (“pamatdirektīva”) 6. un 7. pantā, 8. panta 1. un 2. punktā, 15. panta 3. punktā un 16. pantā, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (“universālā pakalpojuma” direktīva) 17. panta 2. punktā noteiktos pienākumus;

2) Vācijas Federatīvā Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 283, 24.11.2007.

Tiesas (virspalāta) 2010. gada 9. marta spriedums — Eiropas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-518/07) ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Direktīva 95/46/EK — Fizisko personu aizsardzība attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti — 28. panta 1. punkts — Valsts uzraudzības iestādes — Neatkarība — Šo iestāžu administratīvā pārraudzība)

(2010/C 113/04)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — C. Docksey, C. Ladenburger un H. Krämer)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika (pārstāvji — M. Lumma un J. Möller)

Priekšmets

Valsts pienākumu neizpilde — Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvas 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 31. lpp.) 28. panta 1. punkta otrā teikuma pārkāpums — Dalībvalstu pienākums nodrošināt, ka valsts uzraudzības iestādes, kas kontrolē personas datu apstrādi,

savus uzdevumus veic pilnīgi neatkarīgi — Valsts pārraudzība pār personu datu apstrādes privātajā sektorā federālo zemju kompetentajām uzraudzības iestādēm

Rezolutīvā daļa:

- 1) Vācijas Federatīvā Republika, pakļaujot vairākās federālajās zemēs valsts pārraudzībai kompetentās iestādes, kas uzrauga personu datu apstrādi, ko veic privāto tiesību subjekti un publisko tiesību uzņēmumi, kuri konkurē tirgū (öffentlich-rechtliche Wettbewerbsunternehmen), tādējādi kļūdaini transponējot prasību, saskaņā ar kuru šīs iestādes veic savus pienākumus "pilnīgi neatkarīgi", nav izpildījuši pienākumus, kas tai paredzēti 28. panta 1. punkta otrajā daļā Eiropas Parlamenta un Padomes 1995. gada 24. oktobra Direktīvā 95/46/EK par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti;
- 2) Vācijas Federatīvā Republika atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus;
- 3) Eiropas datu aizsardzības uzraudzītājs sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

⁽¹⁾ OV C 37, 09.02.2008.

Tiesas (virspalāta) 2010. gada 2. marta spriedums (Bundesverwaltungsgericht (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — *Janko Rottmann/Freistaat Bayern*

(Lieta C-135/08) ⁽¹⁾

(Savienības pilsonība — EKL 17. pants — Piedzimstot iegūta dalībvalsts pilsonība — Naturalizācijas kārtībā iegūta citas dalībvalsts pilsonība — Sākotnējās pilsonības zaudēšana šīs naturalizācijas dēļ — Naturalizācijas kārtībā iegūtas pilsonības zaudēšana ar atpakaļejošu spēku tās iegūšanas gaitā izdarītas krāpšanas dēļ — Bezvalstniecība, kuras rezultātā tiek zaudēts Savienības pilsoņa statuss)

(2010/C 113/05)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Janko Rottmann*

Atbildētāja: *Freistaat Bayern*

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Bundesverwaltungsgericht — EK līguma 17. panta interpretācija — Dalībvalsts pilsonības iegūšana, kas izraisa izcelsmes valsts pilsonības galīgu zaudēšanu — Jaunās pilsonības zaudēšana ar atpakaļejošu spēku saistībā ar tā iegūšanu izdarītas krāpšanas dēļ — Ieinteresētās personas bezvalstniecība, kuras rezultātā tiek zaudēta Savienības pilsonība

Rezolutīvā daļa:

Savienības tiesības, proti, EKL 17. pants, neliedz dalībvalstij atņemt Eiropas Savienības pilsonim naturalizācijas kārtībā iegūtu šīs dalībvalsts pilsonību, ja tā tikusi panākta ar viltu, ja vien šajā lēmumā par atņemšanu tiek ievērots samērīguma princips.

⁽¹⁾ OV C 171, 05.07.2008.

Tiesas (virspalāta) 2010. gada 2. marta spriedums (Bundesverwaltungsgericht (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — *Aydin Salahadin Abdulla (C-175/08), Kamil Hasan (C-176/08), Ahmed Adem, Hamrin Mosa Rashi (C-178/08), Dler Jamal (C-179/08)/Bundesrepublik Deutschland*

(Apvienotās lietas C-175/08, C-176/08, C-178/08 un C-179/08) ⁽¹⁾

(Direktīva 2004/83/EK — Obligātie standarti, kas attiecas uz nosacījumiem bēgļa vai alternatīvā aizsardzības statusa piešķiršanai — "Bēgļa" statuss — 2. panta c) punkts — Bēgļa statusa izbeigšana — 11. pants — Apstākļu maiņa — 11. panta 1. punkta e) apakšpunkts — Bēglis — Nepamatotas bailes no vajāšanas — Novērtēšana — 11. panta 2. punkts — Bēgļa statusa atsaukšana — Pierādījumi — 14. panta 2. punkts)

(2010/C 113/06)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesverwaltungsgericht